

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně **R. G., a. s.**, zastoupené JUDr. Pavlem Fráňou, advokátem se sídlem Sokolovská 49, 186 00 Praha 8, proti žalované **Radě pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, 120 21 Praha 2, proti rozhodnutí ze dne 27. 8. 2002, č. j. Rpo/13/02, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2006, č. j. 5 Ca 22/2006 - 98,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaná **j e p o v i n n a** uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 2856 Kč k rukám jejího zástupce, advokáta JUDr. Pavla Fráni, ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2002 uložila žalovaná žalobkyni pokutu ve výši 500 000 Kč za neplnění licenčních podmínek podle § 60 odst. 2 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“).

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze. Soud neshledal v napadeném rozhodnutí vady v právním úsudku a ani řízení, z něžž toto rozhodnutí vzešlo, netrpělo podle něj vadami; výši uložené pokuty však posoudil jako zjevně nepřiměřenou. Svým rozsudkem ze dne 23. 4. 2004 proto snížil pokutu na částku 250 000 Kč a v ostatním ponechal výrok rozhodnutí nedotčen.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalované tento rozsudek zrušil svým rozsudkem ze dne 30. 11. 2005. Ztotožnil se s městským soudem ve většině jeho závěrů; vytkl mu však, že snížení pokuty nezdůvodnil. Městský soud v Praze v novém řízení tuto vadu napravit a do odůvodnění svého rozsudku ze dne 20. 11. 2006 zahrnul i důvody, pro něž pokutu snížil. Doba neplnění licenčních podmínek byla dosti krátká (dva dny); navíc žalobkyně neporušila licenční podmínky výlučně svým vlastním jednáním. Skutečná sledovanost vysílání žalobkyně byla dlouhodobě relativně nízká, a porušením licenčních podmínek tak byla dotčena jen malá část divácké veřejnosti. Soud proto pokutu snížil tak, aby se více blížila spodní hranici zákonné sazby, nebyla však při samé spodní hranici, neboť neplnění licenčních podmínek v případě, že jde o 24hodinové terestricky šířené místní vysílání v Praze a Hradci Králové, je za všech okolností závažným porušením zákona.

Žalovaná napadla i tento rozsudek městského soudu kasační stížností; rozsudku zde vytkla nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Zdůraznila, že ve svém rozhodnutí uvedla, co brala při stanovení výše pokuty v úvahu. Ve vztahu k postavení žalobkyně na mediálním trhu hodnotila žalovaná objektivní údaje, jež měla k dispozici, tedy zejména časový a územní rozsah vysílání, aniž považovala za významné opatřovat si jako podklad pro rozhodnutí komerční údaj o sledovanosti. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může správní soud rozhodnout o moderaci trestu na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil. Městský soud ovšem skutkový stav žádným vlastním dokazováním nedoplňoval, a pokud snad ano, z odůvodnění jeho rozhodnutí to nevyplývá. Pokud tedy městský soud nepovažoval za potřebné doplnit dokazování, musel při moderaci pokuty vycházet ze shodného skutkového stavu, z jakého vycházela žalovaná, a neměl proto přihlížet ke sledovanosti, neboť žalovaná takový údaj nezahrnula do dokazování ve správním řízení. Městský soud nevyložil, na základě jakého konkrétního hodnocení dospěl k závěru o snížení pokuty na polovinu, ani v čem konkrétně je pokuta udělená žalovanou zjevně nepřiměřená. Městský soud nevysvětlil ani to, v čem spatřuje nesprávné hodnocení § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., což by snad mohlo být důvodem k závěru o zjevné nepřiměřenosti pokuty, a mohlo by tedy jediné vést k její moderaci. Rozsudek městského soudu by proto měl být zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti vyjádřila tak, že pokuta jí vůbec neměla být udělena, a pokud už udělena byla, pak se tak mělo stát nanejvýš na spodní hranici zákonné sazby. Se závěry městského soudu se žalobkyně ztotožnila.

Kasační stížnost není důvodná.

Žalovaná v první řadě zdůrazňuje, že při rozhodování hodnotila všechny objektivní údaje, které měla k dispozici, a v rozhodnutí je také uvedla. V náznaku zde zaznívá výtku, kterou žalovaná uplatnila již v předchozí kasační stížnosti – totiž že pokud správní orgán hodnotil všechna zákonná kritéria a výši pokuty řádně odůvodnil, nemůže již správní soud výši pokuty měnit. V tom se však žalovaná mylí, jak již zdejší soud vysvětlil ve svém předchozím rozsudku ze dne 30. 11. 2005. Užije-li správní soud moderačního práva, neznamená to, že by správnímu orgánu vytýkal vadný postup při aplikaci sankčního ustanovení nebo opomenutí některého ze zákonných kritérií pro uložení pokuty: takové pochybení správního orgánu by bylo důvodem k zrušení přezkoumávaného rozhodnutí pro nezákonnost či vady řízení a pouhá moderace trestu by nebyla s to takové pochybení zhojit. Užitím moderačního práva soud toliko vstupuje do správního uvážení žalovaného

orgánu, aniž zpochybňuje zákonnost jeho postupu a respektování mezí správního uvážení: pouze jeho úsudek nahrazuje úsudkem vlastním.

Dále žalovaná namítá, že při svém rozhodování nezvažovala hledisko sledovanosti; městský soud tedy rovněž neměl toto hledisko zvažovat, pokud v tomto směru neprovedl dokazování. Ani této námitce nemůže zdejší soud přisvědčit, neboť žalovaná vzala v úvahu i toto hledisko, ačkoli je nevyjádřila procentuálně. V samotném závěru svého rozhodnutí žalovaná uvádí, že „*z hlediska pokrytí obyvatelstva se jedná o 3. – 4. největšího provozovatele televizního vysílání na základě licence v České republice, i když je skutečná sledovanost jeho vysílání z hlediska postavení na celorepublikovém trhu dlouhodobě relativně nízká*“. V rozboru věci ze dne 22. 8. 2002, který předložil žalované její právní odbor a který je založen ve správním spisu, se žalované doporučuje přihlídnout ke skutečnosti, že „*účastník řízení je provozovatelem místního vysílání, jeho vysílání může sledovat relativně malý počet diváků (celorepublikově) a ve skutečnosti je jeho sledovanost z hlediska podílu na trhu minimální*“. Městský soud tedy nic dokazovat nemusel, neboť své úvahy založil na skutečnostech zjištěných žalovanou a vyjádřených v neurčitých pojmech („*relativně nízká*“, „*minimální*“, „*malý počet*“). Sama žalovaná z těchto skutečností vyvodila závěr o určité závažnosti jednání žalobkyně a zjištěné závažnosti přizpůsobila zcela konkrétní výši pokuty; je tedy zřejmé, že takto obecně formulované zjištění jí pro účely rozhodnutí o pokutě postačovalo, a nic nebrání tomu, aby z něj vycházel i městský soud. Proto městský soud nijak neprověřoval a nehodnotil žalobní tvrzení o tom, že sledovanost dosáhla v příslušných týdnech 1 % a 0 %, neboť obecněji vyjádřená úvaha žalované (malý počet diváků, nízká sledovanost) mu pro úvahu o správné výši pokuty postačovala. Sluší se připomenout, že jedním z kritérií pro ukládání pokuty podle § 61 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. je postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu; o tomto postavení nepochybně vypovídá nejen velikost provozovatele z hlediska pokrytí obyvatelstva, ale i sledovanost jeho vysílání, kteréžto hledisko vzala v úvahu již žalovaná a ještě více je zdůraznil městský soud.

Žalobkyně se domnívá, že městský soud řádně neobjasnil, proč považuje pokutu uloženou ve správním řízení za zjevně nepřiměřenou; tato domněnka je však v rozporu s odůvodněním rozsudku městského soudu. Zde se označuje – jak už bylo popsáno shora – několik důvodů, které vedly městský soud k závěru o tom, že uložená pokuta je příliš vysoká (krátká doba trvání deliktu, nezákonné jednání třetí osoby, nevýznamné dotčení televizní veřejnosti), a k jejímu následnému snížení.

Je pravda, že městský soud nevysvětlil, proč snížil pokutu zrovna na polovinu původní výše; zdůraznil však v obecnější rovině, co bylo jeho cílem – totiž přiblížit pokutu ke spodní hranici zákonné sazby, ovšem tak, aby se k ní nepřiblížila natolik, že by přestala plnit svůj účel. Těžko chtít po soudu, aby předkládal přesnější kritéria než ta, která uvedl, když ani z rozhodnutí žalované není zřejmé, proč byla pokuta stanovena zrovna ve výši jedné desetiny horní zákonné sazby, a ne třeba ve výši 400 000 nebo 600 000 Kč. To zdejší soud nemíní jako výtku vůči žalované – jen jako upozornění na to, že představa o správné výši pokuty nebude většinou ani u správního orgánu, ani u správního soudu vystupovat v podobě konkrétní číselné hodnoty, nýbrž se bude pohybovat v určitých mezích. Konkrétní výše pokuty, ke které dospěl městský soud, tak odpovídá hlediskům, kterými ohraničil své uvážení; stejně tak by obstála snížená pokuta ve výši například 300 000 nebo 200 000 Kč, protože i taková pokuta by se blížila ke spodní hranici zákonné sazby více než pokuta původní, a přesto by nebyla bagatelní.

Žalovaná konečně namítá, že městský soud jí nevytkl žádné pochybení při výkladu § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb.; jediné takové pochybení by přitom mohlo být důvodem k moderaci pokuty. Zde je nutno odkázat na dřívější rozsudek Nejvyššího správního soudu v této věci, vydaný dne 30. 11. 2005, a na výše řečené. Městský soud nezjistil, že by žalovaná pochybila v tom smyslu, že by opomněla zvážit některá ze zde uvedených kritérií, nebo naopak vnášela do svého rozhodování kritéria jiná; nelze tedy říci, že žalovaná zmíněná ustanovení porušila. Jelikož však žalobkyně výslovně zpochybnila i výši pokuty, byl městský soud povinen zkoumat i to, k čemu konkrétně žalovaná při tomto poměrování jednotlivých kritérií dospěla, a o výši pokuty uvážil samostatně, nezávisle na uvážení žalované. Právě v tom spočívá podstata moderačního práva soudu – tedy možnost změnit rozhodnutí správního orgánu i v případě, že správní orgán se důkladně zabýval jednotlivými hledisky pro uložení pokuty, ovšem přisoudil jim jiný význam, než jaký by jim na jeho místě přisoudil správní soud.

Žalovaná se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalobkyni je pak žalovaná povinna uhradit k rukám jejího zástupce náklady řízení spočívající v odměně advokáta a úhradě jeho paušálních výdajů v souhrnné výši 2400 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu (vyhláška č. 177/1996 Sb.) ve znění pozdějších předpisů]. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka 2400 Kč o částku 456 Kč odpovídající dani, kterou je zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy zástupci náleží 2856 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2007

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu